



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. K.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2025, č. j. KUZZL 18429/2025,
sp. zn. KUSP 110387/2024 DOP/Po,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce byl rozhodnutím Magistrátu města Zlína ze dne 15. 11. 2024, č. j. MMZL 205926/2024, sp. zn. MMZL-102946/2024-StZ-PŘ-OOSA-566/2024 („rozhodnutí o přestupku“), shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích („zákon o silničním provozu“).

Přestupku se měl dopustit tím, že dne 10. 5. 2024 v čase blízkém 9:40 hodin v obci Zlín na ulici Fryštácká v blízkosti čerpací stanice SHELL u č. p. 470 ve směru jízdy na obec Zlín, držel za jízdy v provozu na pozemních komunikacích při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla v pravé ruce mobilní telefon. Za přestupek mu byl uložen trest pokuty ve výši 5 300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 2. 2025, č. j. KUZL 18429/2025, sp. zn. KUSP 110387/2024 DOP/Po („napadené rozhodnutí“), dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád („správní řád“) rozhodnutí o přestupku změnil v části výroku o správním trestu tak, že se výše uložené pokuty snižuje na 5 000 Kč. Ve zbytku odvolání zamítl a rozhodnutí o přestupku potvrdil.
3. K odvolacím námitkám žalobce, jimiž zpochybňoval kvalitu pořízeného videozáznamu a namítal, že z něj nevyplývá, že by v pravé ruce držel mobilní telefon, žalovaný uvedl, že uvedený videozáznam představuje toliko podpůrný důkaz. Z tohoto záznamu je patrné, že žalobce držel volant levou rukou, a současně z něj vyplývají rozhledové podmínky policistů. Policejní vozidlo a vozidlo žalobce se míjely v protisměrných jízdních pruzích, přičemž policisté měli výhled do vozidla žalobce nejprve skrze čelní sklo a následně skrze boční sklo na straně řidiče. Za této situace nebylo podle žalovaného nezbytné opatřovat odborné vyjádření k otázce vnímání skutkového děje, neboť lidské oko je schopno vnímat okolní vjemy přesněji než palubní kamera.
4. Žalovaný dále konstatoval, že případné rozpory ve svědeckých výpovědích nepovažuje za podstatné. Výpovědi policistů týkající se vzhledu mobilního telefonu žalobce vyhodnotil jako rámcově shodné. Za právně nevýznamnou považoval rovněž otázku, zda měl žalobce ve vozidle další mobilní telefon, a zda si tuto skutečnost oba policisté pamatovali. Žalovaný současně uvedl, že pprap. H. svou výpověď před jejím učiněním konzultoval s kolegou pprap. S. v důsledku čehož byla podle žalovaného narušena její věrohodnost. Z tohoto důvodu žalovaný přihlížel výlučně k výpovědi pprap. S., kterou vyhodnotil jako stěžejní důkaz, neboť se jednalo o výpověď nestrannou, věrohodnou a v zásadě bez vnitřních i vnějších rozporů. K dalším dílčím námitkám žalobce se žalovaný rovněž vyjádřil, avšak neshledal je důvodnými.
5. Ke změně výše uložené pokuty žalovaný přistoupil z důvodu, že žalobci podle jeho názoru nemělo být kladeno k tíži, že se v blízkosti místa spáchání přestupku nachází zastávka městské hromadné dopravy, neboť tato zastávka byla od místa spáchání přestupku značně vzdálena. Žalovaný se dále zabýval společenskou škodlivostí přestupku i formou zavinění žalobce. Ve zbývajícím rozsahu odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které považoval za věcně správné a souladné s právními předpisy.

II. Žaloba

6. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí obou správních orgánů pro jejich nezákonnost, nepřezkoumatelnost a pro vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Namítal zejména nesprávné a nezákonné hodnocení důkazů, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a porušení zásady *in dubio pro reo*. Současně tvrdil porušení zásady materiální pravdy i zásady volného hodnocení důkazů. Podle žalobce skutková zjištění, z nichž žalovaný vycházel, nemají oporu ve správním spise a při jejich zjišťování došlo k porušení zákona.
7. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je založeno především na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, které však podle jeho názoru trpí zásadními vadami.

Tvrdil, že jejich důkazní hodnota je výrazně snížena a že výpovědi nejsou věrohodné. Poukázal na skutečnost, že svědek pprap. S. na dotaz uvedl, že svou výpověď konzultoval s kolegou, přičemž podle žalobce tak učinili oba policisté. Obsah jejich výpovědí byl podle žalobce předem sladěn s cílem předejít vzájemným rozporům, a nemůže proto představovat věrný a nezávislý obraz individuálního vnímání skutkového děje každým z nich. Tento závěr měl být podle žalobce patrný například z následné korekce délky pozorování, kdy policista vypovídající jako druhý snížil dobu pozorování uváděnou v prvním výsledku svého kolegy. K nutnosti pečlivého a obezřetného hodnocení svědeckých výpovědí žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 25. 9. 2008, č. j. 7 As 31/2008-76, a č. j. 4 As 1/2006-80.

8. Žalobce rovněž namítal, že tvrzené pozorování v délce pěti sekund je při rychlosti vozidel přibližně 40 km/h fyzikálně nemožné. Podle jeho názoru nebylo možné, aby policisté na vzdálenost přesahující 111 metrů spolehlivě identifikovali tak drobný předmět, jakým je mobilní telefon v ruce řidiče protijedoucího vozidla.
9. Podle žalobce navíc ve správním spise neexistuje žádný další přímý a objektivní důkaz, který by nad vší pochybnost prokazoval, že se vytýkaného přestupku dopustil. Již při sepisování protokolu žalobce uvedl, že nevlastní mobilní telefon značky Apple světlé či šedé barvy, nýbrž telefon značky Honor černé barvy, přičemž tuto skutečnost policisté podle jeho názoru řádně neproověřili. Za nedostatečné označil i tvrzení, že je běžné, aby osoby disponovaly více mobilními telefony. Zdůraznil, že již patnáct let užívá jedno telefonní číslo, a tedy jeden telefonní přístroj.
10. Vzhledem k těmto zásadním pochybnostem měly správní orgány podle žalobce postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, neboť nebylo prokázáno, že by žalobce mobilní telefon skutečně držel. Na podporu svých tvrzení odkázal na související judikaturu, zejména na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 18. 11. 2004, nálezy sp. zn. III. ÚS 177/04 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 As 32/2004-70.
11. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., případně pro jeho nesrozumitelnost. Podle jeho názoru se žalovaný nedostatečně vypořádal s klíčovými odvolacími námitkami, zejména s námitkou nevěrohodnosti svědeckých výpovědí policistů a s absencí dalších podpůrných důkazů. Odůvodnění rozhodnutí podle žalobce postrádá ucelenou a přesvědčivou úvahu, z níž by bylo patrné, jak se správní orgán s jeho argumentací vypořádal.
12. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provedení důkazů správními spisy a výsledky zasahujících policistů, a to zejména k okolnostem jejich pozorování, jimi tvrzeným rychlostem vozidel, přesné době a podmínkám pozorování, detailům údajně pozorovaného předmětu a k otázce konzultace jejich výpovědí před jejich oficiálním podáním. Dále navrhl případné provedení znaleckého posudku z oboru dopravy k posouzení reálnosti a fyzikální možnosti policisty tvrzeného pozorování za jimi popsáných podmínek.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se s námitkami žalobce v zásadě vypořádal v napadeného rozhodnutí, odkázal tedy na jeho odůvodnění. K namítané konzultaci výpovědí policistů žalovaný uvedl, že z ničeho neplyne, že by i svědek S. svou výpověď před jejím podáním se svědkem H. konzultoval. Vypovídal navíc jako první dne 22. 7. 2024. Pouze svědek vypovídající až dne 18. 9. 2024 uvedl, že svou budoucí výpověď konzultoval s kolegou, který již vypovídal. Věrohodnost výpovědi svědka S. nebyla snížena.

14. Dle žalovaného je nepodstatné, jaký typ telefonu žalobce užil k ofocení protokolu. Existence dvou mobilních telefonů plyne i z výpovědi svědka S., který uvedl, že mu žalobce při silniční kontrole ukázal jiný telefon než ten, který viděl při přestupkovém jednání.
15. Ze správního spisu plyne, že žalobce držel při jízdě mobilní telefon, který měl v pravé ruce před obličejem. Mobilní telefon jistě spadá do kategorie telefonních přístrojů nebo jiných hovorových nebo záznamových zařízení. Bližší specifikaci mobilního telefonu nelze po policistech požadovat. Žalobce navíc ani nepředestřel skutkovou verzi ohledně toho, co měl při řízení vozidla držet v ruce, pokud se nejednalo o mobilní telefon. Žalovaný považoval své rozhodnutí za přezkoumatelné a srozumitelné. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž v podstatných rysech zopakoval své žalobní námitky i argumentaci žalovaného. Zdůraznil, že policisté jsou v každodenním pracovním kontaktu, a nelze proto vyloučit, že výpověď svědka pprap. S. byla s kolegy konzultována. Takový postup je podle žalobce v rozporu se základními principy svědecké výpovědi a oslabuje její objektivní vypovídací hodnotu.
17. Žalobce dále poukázal na to, že policisté sami uvedli, že palubní kamera nebyla z důvodu lomu světla schopna přestupek zaznamenat. Zpochybnil proto jejich tvrzení o výborných pozorovacích podmínkách. Uvedl, že svědek pprap. S. sice hovořil o jasně viditelném mobilním telefonu s logem Apple, avšak při odlišně popsané barvě přístroje. Žalobce zdůraznil, že logo Apple je malé a zpravidla pouze gravírované, a vznesl pochybnost o možnosti jeho identifikace na tvrzenou vzdálenost. Za rozporné považoval rovněž to, že přestupek měli policisté zaznamenat, zatímco palubní kamera nikoliv.
18. Podle žalobce je vnitřně rozporné, že žalovaný na jedné straně uvádí, že přestupek nelze prokázat z palubní kamery, avšak současně považuje videozáznam za podpůrný důkaz, neboť spáchání přestupku nevylučuje. Žalovaný podle žalobce nijak neodůvodnil, proč dospěl k závěru o optimálních výhledových podmínkách policistů, pokud bylo současně zjištěno, že kamera přestupek z fyzikálních důvodů nezaznamenala.
19. Žalobce rovněž uvedl, že zasahující policisté nemohli zaznamenat mobilní telefon značky Apple, neboť mu byla několik dnů před spácháním přestupku v rámci trestního řízení zajištěna veškerá počítačová technika, včetně mobilního telefonu této značky. V rozhodné době proto používal náhradní telefon, který při silniční kontrole předložil s příslušným vysvětlením. Opětovně poukázal na rozpory v popisu barvy a loga telefonu, který měl údajně držet v ruce, a setrval na názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a není založeno na objektivních a nestranných důkazech.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

20. Z ručně psaného oznámení přestupku ze dne 10. 5. 2024 plyne mimo jiné, že žalobce držel za jízdy v pravé ruce telefon. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil. Totéž plyne z úředního záznamu ze dne 10. 5. 2024.
21. Součástí správního spisu je záznam palubní kamery, z něj je patrné, že žalobce drží volant levou rukou. Součástí správního spisu je dále záznam osobní kamery policisty zachycující podpis oznámení o přestupku žalobcem a související poučení policisty, policista žalobci na kamerovém záznamu mimo jiné sděluje že: „[...] jste držel za jízdy v pravé ruce mobilní telefon, přičemž jsme Vás viděli já i kolega.“

22. Součástí spisu je též protokol o ústním jednání včetně provedení důkazu svědeckou výpovědí ze dne 22. 7. 2024. K jednání se dostavil žalobce, který k věci uvedl, že za jízdy s telefonem určitě nemanipuloval. Policisté mu sdělili, že měl držet mobilní telefon bílé barvy. Žalobce má telefon černé barvy, který byl vidět i na kamerovém záznamu.
23. Pprap. S. k věci uvedl, že blíže specifikovaného dne prováděli hlídkovou činnost, kdy potkali do protisměru vozidlo, ve kterém seděl žalobce, který držel v pravé ruce mobilní telefon. Poté, co jej zastavili, žalobce s přestupkem nesouhlasil. Kolega mu popsal, jak vypadal jeho mobilní telefon, žalobce jim ukázal druhý mobilní telefon. Mobilní telefon, který svědek viděl, měl žalobce ve vozidle. Na otázku, že ho má uvnitř, jim sdělil „*že jim po tom nic není*“. Na dotaz ohledně specifikace předmětu, který žalobce držel v ruce, pprap. S. uvedl, že žalobce držel mobilní telefon, držel jej před obličejem a v pravé ruce. Telefon měl tmavý kryt a bylo tam bílé kolečko, asi znak Applu. Obě vozidla jela kolem 40 km/h. Jednání žalobce svědek pozoroval asi 5 vteřin. Na dotaz, zda si při zastavení vozidla obviněného všiml, že je někde ve vozidle položen mobilní telefon svědek uvedl, že ano, byl někde ve vozidle. Žalobce jim poté ukázal jiný mobilní telefon. Na dotazy žalobce svědek uvedl, že telefon držel pravou rukou. Bylo to vidět, neboť policisté měli vyšší vozidlo. Na dotaz, proč není ruka žalobce na kameře, svědek uvedl, že je to z důvodu lomu světla na vozidle. Policisté žalobce viděli i bočním sklem. Viděli celkem dva mobilní telefony.
24. Z protokolu o ústním jednání včetně provedení důkazu svědeckou výpovědí ze dne 18. 9. 2024 plyne, že pprap. H. k věci uvedl, že daného dne vykonávali hlídkovou činnost, všimli si, že žalobce vyjížděl z kruhového objezdu a že držel v ruce mobilní telefon. Svědek byl řidič a jeho kolega byl spolujezdec. Oba viděli přestupek, pokud jej oba nevidí, tak přestupek neřeší. Jeli rychlostí do 40 km/h. Žalobce držel určitě mobilní telefon, měl iphonovský obal s kolečkem vzadu, bílá, šedá barva. Jednání žalobce pozoroval 2-3 vteřiny. Svědek komunikoval s řidičem, viděl na středovém panelu položený mobilní telefon. Na dotaz, zda výpověď konzultoval s kolegou, svědek uvedl, že ano.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“)]. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky – žalobce požadavek na konání jednání na výzvu soudu nevznesl, žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasil a soud nepovažoval konání jednání za nezbytné.
26. Žaloba není důvodná.
27. Soud se nejprve zaměřil na namítanou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť k ní je povinen přihlížet i z úřední povinnosti. Nepřezkoumatelnost je považována za závažnou vadu rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflektují námitky

účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44).

28. Napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal veškeré stěžejní odvolací námitky žalobce. Je z něj zřejmé, o čem a jak bylo rozhodnuto. Plyne z něj, jakými úvahami se žalovaný při posuzování odvolání žalobce řídil. Ucelené a srozumitelné je i hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí.
29. K podstatě sporu soud nejprve obecně uvádí následující. Aby mohla být shledána odpovědnost řidiče za přestupek spočívající v držení mobilního telefonu během jízdy, musí být skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán je povinen spolehlivě prokázat, že řidič za jízdy skutečně držel mobilní telefon, přičemž nepostačuje pouhá domněnka či pravděpodobnost takového jednání.
30. Musí být jednoznačně individualizováno, že pozorovaný předmět byl mobilním telefonem, a nikoliv jiným předmětem, a to na základě konkrétních skutkových okolností. Současně je třeba hodnotit, zda za daných podmínek bylo objektivně možné přestupek spolehlivě pozorovat, zejména s ohledem na vzdálenost, rychlost vozidel, směr jízdy, dobu pozorování a světelné či povětrnostní podmínky. Jsou-li rozhodujícím důkazem svědecké výpovědi policistů, musí být hodnoceny kriticky, jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, přičemž je nutno se vypořádat s případnými rozpory i s otázkou jejich důkazní váhy ve vztahu k ostatním důkazům. V případě, že po provedení dokazování přetrvávají rozumné pochybnosti o skutkovém ději, je namístě postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch obviněného.
31. Soud se pečlivě zabýval tím, zda žalovaný postupoval dle uvedených požadavků a dospěl k závěru, že na základě shromážděných důkazů nejsou dány důvodné pochybnosti o přestupkové odpovědnosti žalobce.
32. Pro posouzení projednávané věci bylo klíčové hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, zejména pprap. S., na jehož výpovědi žalovaný založil skutkový závěr o tom, že žalobce za jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon.
33. Soud předesílá, že policistu lze obecně považovat za nestranného svědka, neboť při silniční kontrole a projednání přestupku vystupuje v postavení úřední osoby, která nemá osobní zájem na výsledku řízení. Tato judikaturní východiska jsou ustálená (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Zároveň však platí, že nestrannost policisty nelze považovat za absolutní a v konkrétních případech může být důvodně zpochybněna, zejména existují-li konkrétní okolnosti, které vyvolávají pochybnosti o pravdivosti jeho výpovědi.
34. V nyní projednávané věci však soud neshledal žádné objektivní okolnosti, které by nestrannost zasahujících policistů důvodně zpochybňovaly. Samotná skutečnost, že pprap. H. vypovídal až s časovým odstupem a uvedl, že svou výpověď s kolegou konzultoval, může zakládat pochybnosti o vypovídací hodnotě jeho výpovědi, zejména o tom, zda svědek vypovídal výlučně o tom, co sám bezprostředně vnímal. Žalovaný však této výpovědi žádnou důkazní váhu nepřisoudil a skutkový stav založil výlučně na svědecké výpovědi pprap. S.
35. Pokud jde o výpověď pprap. S, soud neshledal žádný objektivní důvod k pochybnostem o její pravdivosti. Skutečnost, že policisté jsou spolu v pracovním kontaktu, je přirozeným důsledkem výkonu jejich služby a sama o sobě nemůže zakládat pochybnost o věrohodnosti

jejich výpovědí. Pouhá existence profesního vztahu neznamená, že by se policisté domlouvali na podání nepravdivé výpovědi. Věrohodnost svědecké výpovědi pprap. S. je navíc nutno posuzovat v kontextu ostatních důkazů obsažených ve správním spise, nikoliv izolovaně. V tomto širším důkazním rámci výpověď pprap. S. obstála. Na její vypovídací hodnotě nemění nic ani pozdější tvrzení pprap. H. o konzultaci jeho vlastní výpovědi, neboť tato skutečnost se nedotýká samostatné věrohodnosti výpovědi pprap. S.

36. Významným podpůrným důkazem je kamerový záznam zachycující mj. podpis oznámení o přestupku žalobcem. Z tohoto záznamu je patrné, že policista žalobci bezprostředně po silniční kontrole sděluje, že on i jeho kolega viděli, jak žalobce za jízdy držel v pravé ruce mobilní telefon. Tento bezprostřední projev policisty svědčí o tom, že si byl svým pozorováním jist již v okamžiku silniční kontroly, tedy v době, kdy nebyl vystaven žádnému časovému odstupu ani procesnímu tlaku. Skutečnost, že oba policisté později vypovídali ve správním řízení v souladu s tímto bezprostředním vyjádřením, posiluje věrohodnost jejich svědectví. Soud proto neshledal žádný objektivní důvod k pochybnostem o skutkovém závěru, že žalobce držel při řízení v pravé ruce mobilní telefon, přičemž tento závěr je pro posouzení jeho odpovědnosti za přestupek klíčový.
37. Soud zároveň konstatuje, že pro závěr o vině žalobce nebylo nutné bez důvodných pochybností prokázat veškeré dílčí detaily, jejichž rozpornost žalobce namítal. Nebylo tedy nezbytné přesně zjistit dobu, po kterou policisté jednání žalobce pozorovali, ani barvu, typ či další specifické znaky mobilního telefonu. Rozhodující je, zda bylo prokázáno, že žalobce za jízdy držel v ruce mobilní telefon, což se v projednávané věci stalo.
38. Kamerový záznam samotné přestupkové jednání nezachycuje s dostatečnou ostroží, neboť z něj není zřetelná pravá ruka žalobce ani držený předmět. Ze záznamu je však patrný průběh celé situace, včetně směru jízdy obou vozidel, jejich míjení v protisměrných pruzích a skutečnosti, že se jednalo o slunečný den bez snížené viditelnosti.
39. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že skutečnost, že palubní kamera přestupek přímo nezachytila, sama o sobě nezpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Policisté mohli na rozdíl od kamery aktivně měnit směr pohledu a sledovat jednání žalobce jak přes čelní, tak i boční sklo vozidla, jak ostatně vypověděl pprap. S. Není proto nijak výjimečné, že lidský zrak zaznamenal jednání, které technické zařízení vzhledem ke svým omezením zachytit nedokázalo.
40. Pochybnosti o skutkovém stavu podle soudu nezakládají ani žalobní námitky týkající se délky pozorování, vzdálenosti mezi vozidly či možnosti rozeznat logo na zadní straně telefonu. Je třeba zdůraznit, že policisté ve svých výpovědích uváděli dobu pozorování i rychlost vozidel pouze odhadově, nikoliv exaktně. Tyto odhady byly rámcově shodné a soud nepovažuje za nutné podrobovat je matematickým či fyzikálním výpočtům. Tyto dílčí okolnosti navíc nejsou pro posouzení věci rozhodující.
41. Pokud jde o možnost identifikace mobilního telefonu, soud považuje za logické, že policisté jednání žalobce pozorovali postupně v čase. Nejprve si mohli všimnout neobvyklé polohy rukou, následně samotného předmětu v pravé ruce žalobce, tento předmět identifikovat jako mobilní telefon a teprve při přiblížení obou vozidel zaznamenat další detaily. Takový sled vnímání odpovídá běžné lidské zkušenosti a soud na něm neshledává nic nepravděpodobného.
42. Žalobce dále rozporoval, že by disponoval dvěma mobilními telefony. Jeho tvrzení však nebyla konzistentní, neboť v žalobě uváděl, že dlouhodobě užívá jeden telefon, zatímco v

replíce tvrdil, že mu byl několik dnů před přestupkem zajištěn telefon značky Apple. Policisté současně shodně vypověděli, že žalobce měl jeden telefon položený v kabině vozidla a jiný jim následně předložil. Tvrzení žalobce o tom, že měl pouze jeden telefon, proto soud nepovažuje za věrohodné a tato obhajoba nemůže zpochybnit závěr o tom, že žalobce držel při jízdě mobilní telefon. Pro závěr o vině přitom nebylo nutné prokazovat konkrétní značku či barvu telefonu.

43. Soud neshledal důvod k provedení žalobcem navržených důkazů nad rámec správního spisu. Zasahující policisté již byli vyslechnuti ve správním řízení a vyjádřili se k okolnostem pozorování i k odhadované rychlosti vozidel, přičemž tyto skutečnosti vyplývají i z kamerového záznamu. Nebylo proto namístě ani provedení znaleckého posudku z oboru dopravy. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nebylo třeba obstarávat odborné vyjádření k otázce, zda člověk jedoucí ve vozidle je schopen spatřit držení mobilního telefonu u řidiče protijedoucího vozidla, neboť tato schopnost plyne z běžné lidské zkušenosti.
44. Stejně tak soud nepovažoval za nezbytné znovu vyslýchat policisty k otázce konzultace jejich výpovědí. Výpověď pprap. S. je v souladu s ostatními důkazy, zejména s kamerovým záznamem, a soud nemá o zjištěném skutkovém stavu žádné důvodné pochybnosti. Případná konzultace výpovědí navíc sama o sobě nemusí znamenat, že svědci nevypovídají pravdivě. Z celého obsahu spisové dokumentace, včetně bezprostředních vyjádření policistů při silniční kontrole, jednoznačně plyne, že oba policisté shodně vnímali, že žalobce držel při řízení mobilní telefon.
45. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn v rozsahu nezbytném pro posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek. Z provedených důkazů, hodnocených jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, vyplynulo, že žalobce při řízení motorového vozidla držel v pravé ruce mobilní telefon. Tento skutkový závěr je založen zejména na věrohodné a vnitřně konzistentní svědecké výpovědi pprap. S., která obstála i ve světle ostatních důkazních podkladů, zejména kamerového záznamu zachycujícího bezprostřední reakci policistů při silniční kontrole. Absence přímého obrazového záznamu samotného jednání nemůže sama o sobě zpochybnit závěr o vině žalobce, pokud svědecké výpovědi poskytují dostatečně přesvědčivý podklad pro zjištění skutkového stavu.
46. Soud neshledal, že by v řízení přetrvávaly důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce vytýkané jednání skutečně spáchal. Námitky žalobce směřující k dílčím okolnostem skutkového děje nebyly způsobilé tento skutkový závěr zvrátit, neboť se netýkaly samotné podstaty přestupkového jednání, ale toliko jeho nepodstatných detailů. Za této situace nebylo namístě aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, neboť provedené dokazování nevedlo k rozumným pochybnostem o vině žalobce. Správní orgány postupovaly při zjišťování skutkového stavu v souladu se zásadou materiální pravdy a jejich úvahy při hodnocení důkazů jsou logické, přesvědčivé a přezkoumatelné.

VII. Závěr a náklady řízení

47. Soud dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné. Neshledal ani jiné vady, k nimž by musel případně přihlédnout z úřední povinnosti, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné

náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 8. ledna 2026

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně